

Editoriala Ce
Regionala
Hunedoara-Dava

a.rik-57

— O țigară...

...și... fooc III!

Desen de Rik Auerbach

u r z i c a

ANULIX ★ Nr. 5 (176) ★ 20 MARTIE 1957 ★ 16 PAGINI ★ 75 BANI

Manuscrisul

Am pășit timid, în biroul redactorului. Schița pe care o adusesem o socoteam o piatră de încercare în activitatea mea; și acesta era motivul pentru care mă stăpînea o emoție puternică. Am intrat într-o cameră nu prea mare, cu un covor pe jos. La un birou, pe care se vedeau așezate în ordine diverse dosare și hîrtii, era așezat redactorul. M'a privit binevoitor și m'a poftit să lau loc.

- Am adus o schiță l zic. Și l'am întins cu mină tremurîndă manuscrisul. Redactorul l'a luat, s'a ridicat și a ieșit. Cînd s'a întors, avea manuscrisul în mină. M'am ridicat.

- Cînd să vin?

Redactorul a zîmbit din nou binevoitor:

- De ce să vii? N'ai venit? O să-l citească acum! Noi sîntem operativi, dragul meu! Ai numai puțină răbdare.

M'am așezat din nou, mut de admirație. Într-adevăr, rar întâlnești un redactor cu asemenea metode avansate. În timp ce își pune ochelarii, pregătîndu-se să mă citească, l'am studiat. Era un om cam de vreo patruzeci, patruzeci și cinci de ani, cu o mustăcioară în care mi-jeau cîteva fire albe, iar ochelarii cu ramă neagră pe care și-l pusese îl dădeau un aer grav. În sfîrșit, un om serios, demn de încredere. Totdeauna mi-au plăcut mie redactorii mai în vîrstă. Am impresia că văd lucrurile mai adînc, și faptul că sînt mai potoliți, mai așezați, e o garanție că nu vei fi judecat superficial. Redactorul din fața mea era unul dintre aceștia, și eram mulțumit.

În timp ce mi citea manuscrisul, eu îl urmăream emoționat fizionomia. Să văd unde zîmbește. Aveam schița în cap, rînd cu rînd, și după cum își muta privirea de la un rînd la altul știam unde a ajuns. Cînd intră pe rîndul opt, mi-am zis: Aici am bancul cu aragazul! Și așteptam cu inima cit un purice hohotul de ris, sau cel puțin zîmbetul. Dar la jumătatea rîndului opt, redactorul scoate o exclamație:

- Aoleo!

Și puse mina pe telefon.

- Alo! Aragazul? Trîmiteți o butelie la mine acasă în strada cutare! Dar urgent. Mulțumesc!

Și foarte încîntat, redactorul reluă citirea manuscrisului meu.

Eram fîert. Primul atu al schiței fusese pierdut. Am oftat și l'am urmărit mai departe. Cînd a întors pagina, am început din nou să tremur de emoție. Pe pagina a doua, sus, începeam un dialog, pe care-l socoteam foarte amuzant. Scena se petrecea în tramvai. Urmăream cu inversurare gura redactorului, așteptînd s-o văd deschizîndu-se într-un zîmbet larg. Îi fixam ochii, cău-tînd să găsesc în ei o licărire de surpriză. Ajunsesse la rîndul patruzeci, unde aveam fraza: „Tramvaiul s'a oprit în stație”. Și în clipa cînd urma cea mai tare poantă din toată schița, redactorul chemă un curier și-l trimise să-i schimbe abonamentul de tramvai.

Eu stăteam ghemuit în scaun. Îmi venea să plîng. Dacă aș fi venit o zi mai tîrziu l-aș fi găsit pe redactorul meu cu aragazul luat și cu abonamentul schimbat și nu aș fi ratat primele pagini din schiță.

Între timp el continua lectura. Deodată îl văzui că și duce mina la gură. „Rîde!” m'am gîndit eu entuziasmat. Dar greșisem. Căscă. În sfîrșit iată-l și la pagina a patra, unde deznodămîntul se precipită și farsa își găsea dezlegările. Printre altele, aveam acolo o frază... „și în timp ce toți stăteam înghesuți ca sardelele...” și urma lovitura de teatru. Dar redactorul se opri:

- Nu știi, poate se mai găsește?

- Ce? am făcut eu uimit.

- Sardele! Mă roagă nevastă-mea...

Am înghîțit în sec.

- Se găsește...

- Dar ce zici, care s mai bune?

- Toate! rostii eu repede întrucit încă nu cumpărasem de nici un fel.

Redactorul luă din nou manuscrisul în față:

- Am auzit că cele bulgărești sînt mai bune! făcu el fără să ridice ochii de pe pagină, mai precis de pe rîndul șaiszeci, unde ajunsese.

- Se poate! rostii eu. Depinde de gust! și continuam să-i urmăresc privirile.

- Nu, spuse redactorul, sînt mai bine preparate!

Și întoarse pagina, continuînd să citească. Era aproape de final, pe care eu îl socoteam exploziv, cînd rosti:

CONCERT DE AMATORI

- Parcă se anunțase că e un duet, de ce cîntă numai unul?
- Pentru că baritonul e directorul și tenorul se teme să-l contrazică.

Desen de Benedict Gănescu

- Cumpără o cutie și ai să vezi!

- Ce cutie? făcu eu nedumerit.

- Sardele, frate! Bulgărești! Ai să fii mulțumit...

Și cu asta lectura luă sfîrșit. Redactorul lăsă manuscrisul din mină și rămase pe gînduri. Îndrăzni o întrebare:

- Credeți că... e bună?

Ca trezit din amorțea el tresări:

- Cum? A, da... E ceva! E ceva! făcu el... Mai ales, mi-a plăcut povestea cu aragazul... la să văd, l-o fi trimis?

Și din nou puse mina pe telefon și își întrebă soția dacă l'a sosit butelia.

- Nuu? rostii el enervat în receptor. Formidabil cită îndolență!

Și trînti furios receptorul în furcă. Eu încercai din nou.

- Spuneți că v'a plăcut?

Redactorul mă privi crunt.

- Cum o să-mi placă, tovarășe? Dumneata faci gluma cu aragazul, în loc să pui problema cea mai arzătoare: că faci comanda și nu se execută! Ești rupt de viață, rupt de teren! Mai las-o aici, să mai vedem.

Am plecat. Înainte de a ieși, m'am interesat la poartă de adresa redactorului. Am dat apoi telefon la Aragaz, și am pisat alina, pînă cînd după o oră mi s'a răspuns că butelia a fost expediată. Apoi, am chemat la redacție:

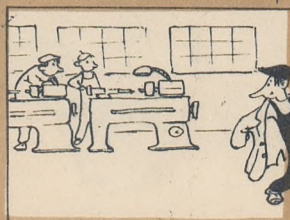
- Alo! Tovarășe redactor! Eu sînt cel cu schița!

- Merge! auzii în receptor un glas binevoitor.

Am respirat ușurat. Și mi-am dat seama că, uneori, depinde și de o butelie de aragaz ca să ai sau nu talent.

DRUMUL UNUI CHIULANGIU

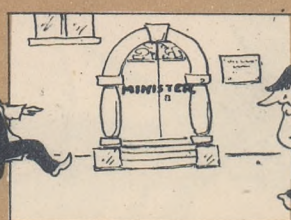
Desen de E. Arno

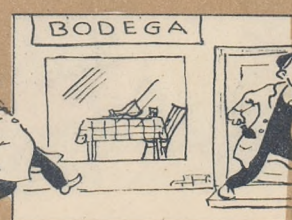
- Mă scuzați, dar mă duc la o ședință!

- Mă scuzați că nu rămîn, am treabă la minister.

...Aici am să trec altă dată.

- Dar să știți, dacă vreți să mă găsiți sigur, sînt...

...la gazeta de perete!

Despre cronica rimată

Să stabilim ce-i cronica rimată
Și ce păreri au unii despre ea.
Un critic cu sprințea ridicată

Privindu-și halba blondă decreta:
- E-o formă de satiră perimată,
Un gen nici foarte-foarte, nici prea-prea.

În orice caz nu poate fi cotată
La rînd cu arta și literatura;
Eu cred că-ar trebui abandonată.

Și mîngîindu-și ușurel frizura
M-a întrebă zîmbind prietenos
(Un zîmbet care l-a crispat figura)

- De ce nu scrii cea mai serioasă?
Tot epigrame, scheciuri și cuplete
La vîrsta dumitale nu-i frumos.

Apoi cuprins de-un nou acces de sete
Sorbi din halbă-o gură de clăbuc
Și zise ospătarului: Băiete!

Să nu-mi zici „critic” dacă nu m-ai apuc
Să-nfierez acest comerț cu spumă
Această pungăște, acest truc

Ce tură banul celui ce consumă...
- Lăsați, l-am spus, problema - atacată
Am dezbătut-o, ce e drept, în glumă,

Eu însumi într-o cronică rimată.
O am aici la mine-n buzunar
Dar cred că n-am s-o public niciodată,

Fiindcă genul, știți... nu-i literar...
- Eroare! imi răspunse, n-ai dreptate!
În primul rînd e foarte necesar

Să fii mereu în actualitate,
Să scrii de viața noastră avîntată
Așa cum faci, în versuri cizelate

Și cum făcu pentru înția dată
Un mare clasic, florentinul Dante,
Care-ntr-o lungă cronică rimată

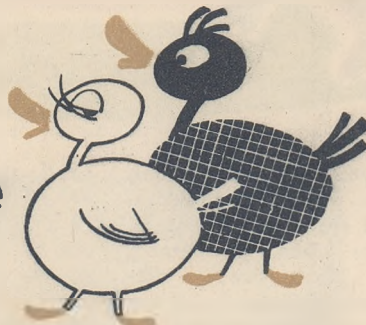
A ridicat probleme importante
Elaborînd, așa precum se știe,
Vreo zece mii de versuri elegante

Și s-a născut „Divina Comedie”
- Analogia mi-a făcut plăcere
Am ripostat,
- Mai bine du-te, scrie

Cu energie, vervă și putere
O cronică de duh, acidulată
Și nu uita de spuma de la bere.

Și-am scris această cronică rimată.

VICTOR PIȚIGOI

Zece rațe
de vînzare

Eu eram de părere să vindem rațele prin cooperativă, nevastă-mea să le vindem la piață.

- La cooperativă - zicea ea - au prețuri fixe. Invoială fără tocmeală. Și fără tocmeală nu-i nici o chiverniseală. La piață, ai șanse să păcălești mușterii și să ieși în avantaj. Numai zece lei de fiecare rață să clipești în plus, și tot te alegi cu un sutar la zece rațe.

Nevastă-mea trebuia să se fi făcut profesor de aritmetică sau ospătar, atât de repede socotește. Dacă ar socoti și bine pe cît socotește de repede, poate ar angaja-o la statistică. Dar cum la statistică n-o angajează, își varsă tot focul socotelilor asupra mea.

- Dacă clipești douăzeci de lei la rață în plus...

- Vezi să nu... - l-o tai eu scurt - pînă la oraș, numai autobusul costă doi poli.

Și din vorbă-n vorbă, ba că hai la cooperativă, ba că hai la oraș, nu știu cum se face că ne-am și pomenit cu rațele în autobuz. Locuri, loc. Eu am luat loc în picioare, tăcut, nevastă-mea tot în picioare, vorbind:

- Dacă clipești cincisprezece lei la rață, dar n-ai apucă să termine vorba, că frinează șoferul brusc și vine dumnea ei grămadă peste mine. Și n-ai apucă să se ridice, că pornește șoferul ca din pușcă, și cad eu grămadă peste dumnea ei. Și iarăși n-ai apucă să mă ridic, că șoferul frinează din nou și cădem amindoi grămadă peste rațe. Cădem peste zece și rămînem cu nouă, pentru că între timp una își dă obșteșcul sfîrșit, cu capul retezat de un geamantan. Ce să-i faci? Ceasul rău...

Așa că am ajuns la piață cu numai nouă rațe. E greu să vinzi nouă rațe vii, cînd ai alături una moartă. Am așezat-o dedesubt, ca să nu se vadă. Însă - parcă-i un făcut - gospodinele din piață nici nu se uită la rațele noastre. Singurul care se uită - și asta numai cu coada ochiului - e un rățoi al precepeții de alături. Dar rațele noastre sînt rațe serioase. Nu le umblă lor mîntea după rățoi. Numai una, peștriță, saltă o dată din aripi și țese țanțoșă deasupra celorlalte, spre bucuria rățoiului care se agită și el, măcăind în semn de solidaritate. Un măcăit general și toți rățoii din jur au început să

agite capetele spre noi. Se vede treaba că rața peștriță era un fel de Anna Zaccheo a rațelor. Se zbăteau rățoii să ajungă la ea. Ba unul s-a zbătut într-atît, că pînă la urmă s-a și smuls din legătura cu care era legat. S-o fi văzut atunci pe rața peștriță! Probabil că și rățoiul era un fel de „Vagabondul” al rățoilor, că pînă nu s-a smuls și ea din legături, nu s-a lăsat. Pînă să ne dumfirim noi ce se întimplă, Anna Zaccheo și cu Vagabondul au și pornit cu avînt peste teighelele Aprozaruului, au răsturnat niște sticle cu untdelemn, au spart un clondir cu bors, intrînd libere și triumfale în hala de carne. Eu, pe urma lor.

La început, lumea n-a prea înțeles bine despre ce este vorba. Mă vedea doar pe mine, alergînd. M-am simțit dator să dau explicații:

- Rața mea a fugit cu un rățoi străin.

- Și... ești gelos?!

O bătrinică atotștiutoare, clătina din cap, oftînd:

- Nu v-am spus eu: niște stricate, rațele în ziua de azi!?

Cînd au înțeles despre ce este vorba, oamenii n-au stat nepăsători. Dîmpotrivă, se întreceau care mai de care să ne ajute și să ne încurajeze:

- Hai, tu!

- Nu te lăsa!

A fost un meci pe cîinste. Unii țineau cu mine, alții cu rața. Se încheiau și rămășaguri:

- O prinde.

- Ba n-o prinde. Rața are condiție fizică, pe cînd el e un prăpădit.

Cu toată condiția ei fizică, aș fi prins-o dacă în momentul culminant nu mi s-ar fi băgat printre picioare o altă rață, necunoscută. Am gonit-o.

- Prinde-o! - strigă din urmă nevastă-mea.

- De ce s-o prind, dacă nu e a noastră?

- Ba-i a noastră!

- Ba nu!

- Ba da, mi-a scăpat adineaori.

M-a convins că și asta e a noastră, dar tot nu m-a putut convinge s-o prind, pentru că, între timp, amindouă rațele dispăru-seră fără urmă.

Cînd ne-am întors, cu mina goală, la rațele rămase, ne aștepta negustorul cu borsul și cu untdelemnul vărsat, ca să-i despăgubim de pagubă. Zice:

- Eu n-am vărsat nimic. Să-ți plătească rața și cu ibovnicul ei, rățoiul.

- Ba să-mi plătești dumneata - zice - pentru că n-ai știut să-i dai educație.

Pînă la urmă, tot nevastă-mea a împăcat lucrurile și l-a despăgubit cu două rațe. Mi-a șoptit, clipind șireată:

- Strașnic l-am păcălit: l-am dat cele mai sfrijite dintre rațe!

Așa că, după ce l-am păcălit atît de strașnic pe asta, am rămas cu cinci rațe vii, plus una moartă, ascunsă bine dedesubt. Probabil însă că n-o ascunsesem destul de bine, că tot a dibuit-o o clientă. Zice:

- O să se sufoce, sărăcuța, pentru că ține capul dedesubt.

Zic:

- N-aveți nici o grijă, nu-l ține dedesubt, îl ține în autobus.

Clienta m-a crezut nebun și a fugit, dar au băgat de seamă vecinii. Au prins de veste ceilalți vînzători de păsări. Nici unul n-a vrut să creadă că rața a murit călcată în cap. Dacă a murit, spuneau ei, înseamnă că n-a fost sănătoasă și dacă n-a fost sănătoasă, înseamnă că e molipsitoare.

Pentru că n-a fost chip să scăpăm de rața moartă, a trebuit să ne mutăm la raionul zarzavat. Aici am stat pînă seara fără să desfacem nimic, pentru că este tot atît de greu să vinzi rațe la raionul zarzavat, pe cît este de greu să vinzi leuștean într-o farmacie.

La înapoiere, în autobus, am stat jos. Eu cu nevastă-mea pe bancă, cele cinci rațe lingă picioare. Tăceam amindoi. Nici prin mîntu nu ne trecea că norocul, care ne-a ocolit la ducere și ne-a ocolit în piață, o să ne zîmbească în autobus.

Ne-a întrebă un tînăr:

- De vînzare, rațele?

Nevastă-mea nu m-a lăsat nici să deschid gura. S-a tocmit ea. Sau înțeles repede. Apoi, dînsa clipi șireată și-mi șopti la ureche:

- L-am păcălit și pe-asta! Am scos rațele la preț bunicele. Gata.

- Încă nu e gata - sări cumpărătorul, prinzînd din zbor ultimul cuvînt - Trebuie să coborîm cu toții la prima stație, să vă facem formele, să vă dăm chitanța.

- Chitanța?!

- Firește. Nu le cumpăr pentru mine. Eu sînt de la cooperativă.

Sper că-mi dați voie să rămân, cel puțin pînă mă recomand.

Eu sînt „specialistul”, „omul care ne trebuie”, „omul care sfințește locul”, „omul care a făcut turul Romîniei” pe scurt: **OMUL CU VALIZA**. Nu răscolii prea mult în valiza mea, căci oricum nu veți găsi mare lucru: un indicator tehnic, o riglă de calcul, două schimburi și un abonament pe căile ferate. De fapt, unicul obiect folosit din toate cele de mai sus e abonamentul, intrucît adevăratul meu bagaj se află... în cap. Vă miră? Și pe mine m-a cam surprins la început. Pe urmă, însă, m-am obișnuit. Dar să vă spun cum s-a întimplat.

Intr-o zi, mă cheamă directorul și-mi spune: „Omule, ține-mi mină în cap. Urcă în mașină și hai să mergem la direcția generală. Să știi însă că recomandății mele datorezi totui!” Dacă aș fi știut pe atunci ce-am să-i datorez, probabil că nu l-aș fi mulțumit. La data aceea însă, nefiind încă „omul cu valiza”, ci pur și simplu omul cu politeța”, am zis mersi, am urcat cu el în mașină, am coborît la minister, am intrat la directorul general de resort și am ascultat, pios, următoarea introducere: „Tovarășe inginer, de azi înainte nu mai lucrezi la „Motorul Nou”... L-am privit mai puțin pios: „Da” de ce, tovarășe director general? Eu mi-am făcut totdeauna datoria așa cum trebuie...” — „Păi tocmai de aceea”, spune el zîmbind enigmatic. „Fiindcă ești omul care ne trebuie, te scoatem de la „Motorul Nou”... și te trecem la „Metalurgia-Lupșeni”, în funcția de director. Astă-seară îți faci valiza, iar mine iei uzina în primire. Orientează-te pe teren, la contact cu problemele, instrucțiunile detaliate vei primi ulterior, spor la muncă!”

Trebuie să spun că am ieșit din minister cam amețit. Directorul de la „Motorul Nou”, egalul meu acum, mi-a făcut cu ochiul și m-a felicitat, apoi,

de ȘTEFAN HORIA

acasă, nevastă-mea m-a sărutat, în sfîrșit... a apărut și valiza. A doua zi eram la Lupșeni și, de cum am ajuns, am bătut o telegramă: „Sosit - văzut - plăcut - hotărît - mutăm stabil aci. Lupșeni adevărat paradis. Al tău etc.”

Cînd am dat ochi cu „Metalurgia”, Lupșenii mi s-au părut mai puțin paradis. Nefiind însă sperios, am intrat în uzină, am intrat în probleme și am intrat nițel și în oamenii care confundau uzina cu propria lor moșie. Ce să vă mai spun? Două săptămîni mi-au trebuit ca să mă adaptez topografiile clădirii, patru săptămîni topografiile ramificațiilor și șase săptămîni topografiile anumitor buzunare. Într-adevăr, tot ce nu se mai găsea în uzină de la o vreme, am descoperit în buzunarele sus-amintite (sub formă de „agonisită”, e drept, de unde pro-

tabil și concluzia științifică: de „se topește” metalul, să știi că a fost prefăcut în „lichid”). Am curățat, așadar, avidele buzunare cu toată grija, întorcîndu-le pe partea cealaltă... a porților uzinei, apoi mi-am convocat cadrele rămase, oamenii de nădejde, și le-am spus: „Fraților, acum, după ce am lecuit bubă, să trecem la muncă...” — „Să trecem!” au strigat oamenii...

După cite se vede, oamenilor le-a plăcut noul stil. Și tovarășului director general din minister (cel cu numirea) i-a plăcut noul stil. Nenorocirea a fost că i-a plăcut prea mult. „Felicitările mele!” a exclamat el, cînd, după citeva luni, mi-a făcut onoarea să mă viziteze. „Vezi ce-am avut dreptate? Omul sfințește locul! Ia să te duci, te rog, la Făgădari, să-mi sfințești și uzina de acolo!” De fapt, nu mi-a spus-o el chiar așa. Mi-a adus-o la cunoștință printr-o adresă, prevăzută cu toate formulele și ștampilele de rigoare. Dar eu tot mi-am pierdut cumpătul și am strigat printr-o contra-adresă: „Cum, tovarășe director general? Să părăsesc Lupșenii? Tocmai acum, cînd vreau să dau drumul la producție?” — „Lasă producția”, m-a pocnit dumnealui din nou cu ștampila, „că uzina din Făgădari e o sarcină mai importantă și mai urgentă!”

Așa o fi, mi-am zis, și am bătut o telegramă nevesti-mi: „Despachetează tot. Nu ne mai mutăm la Lupșeni. Așteaptă mutăm stabil Făgădari.”

Ah, nu cunoașteți Făgădari? Numai flori și castani bătrîni! Iar la marginea Făgădarilor, o uzină ca o bijuterie! Să fim drepti: aici erau numai oameni cinstiți. „Noi lucrăm exclusiv după paragrafe și aliniate!”

mi-a declarat în prima săptămîna contabilul-șef. Scrie aici că n-am voie să ridic un șopron fără avizul Institutului de protecție a construcțiilor pentru metalurgie? Nu ridic!” — „Bine, tovarășe, dar rugînesc motoarele alea afară, în ploaie!” — „Nu, că se așteaptă vreme secetoasă!” M-am scărpinat în cap și m-am gîndit că n-ar fi rău să facem aici o gospodărie... în lege. Am făcut remizele, am mutat forja lingă turnătorie și strungăria lingă forjă și, tocmai cînd să trec la montarea strungurilor demontate, hop că pică directorul meu general (din minister), mă felicită pentru energia mea, ține o ședință de analiză cu noi și apoi mă la deoparte și-mi spune: „Știi că sîntem foarte mulțumiți de dumneata! Cunoști uzinele de la Lișița? Acolo ai să-ți desfășori întregul dumitale talent!” — „Aha”, m-am pomenit că spun, „să-mi fac atunci valiza!” — „Val, ce comod ești!” mi-a reproșat el cu blîndețe! „Mie cum de-mi ajunge o simplă servietă?”

Da, uzinele de la Lișița erau într-adevăr pe măsura capacității mele. Mi-au trebuit vreo patru luni ca să bat toată întinderea lor. Vreo cinci luni am ținut ședințe de zi și de noapte pentru cercetarea în amănunt a specificelor de producție. Șase cartografi mi-au alcătuit un plan detaliat al construcțiilor pentru ca să-mi dau seama de traseul materiei primă-produs finit. Mă rog, eram aproape gata să iau primele măsuri de conducere efectivă, cînd directorul meu general a descins pentru o inspecție în micul orașel și mi-a spus admirativ: „Îți închipui că ecoul strădaniilor dumitale n-a ajuns pînă la noi, la București? Păi, ne crezi ruși de realitățile terenului, tovarășe!” — „Dar încă n-am întreprins nimic concret!” am strigat, aruncînd o privire dez-nădăjduită valizei mele care aștepta, cuminte, într-un colț. „Mai bine așa”, mi-a răspuns el cu gravitate, „pentru că cel care va veni după dumneata s-ar putea să aibă o altă viziune organizatorică. Dumneata meriți un combinat! Acolo ai să poți să-ți desfășori din plin...”

Telegrama către nevastă-mea n-am să v-o redau. Am să transcriu însă scrisorica ei către mine:

„Lubite soț,
De despachetat nu mai despachetez nimic. Mă surprinde însă că un om ca tine nu s-a gîndit pînă acum să ceară forurilor în drept un vagon de cale ferată cu dormitor, sufragerie și salo, pentru rezolvarea altă a problemei familiale, cit și a intereselor de serviciu. Cum toate uzinele au linii de garaj, staționarea vagonului n-ar fi o problemă, iar deplasările tale de la o uzină la alta s-ar face fără nici o bătaie de cap, tu culcîndu-te seara, de exemplu, la Lișița, și trezindu-te dimineața la Șimleni, unde ț-ai continua munca foarte frumos, ca și pînă la culcare. Eventual, ț-ai putea menaja capacitățile, pentru că oricum nu apuci să ț-ți folosești pe undeva. E o sugestie. O altă sugestie ar fi schimbarea liniei directorului tău general, eventual chiar schimbarea directorului. Pînă la modificarea profilului tău de pasăre călătoare, te sărută cu drag, etc.”

In cadrul ultimelor expoziții se observă că pictorii noștri înclină mai mult spre peisaj, neglijînd elementul uman.

PORTRETUL: — Maestre, nu mă lăsa singur în... codrul ăsta... mi-e frică!

Desen de Novac

SCHIMB DE EXPERIENȚĂ

de GABRIEL MICU

Dacă n-ar fi fost schimburile astea de experiență povestea de mai jos desigur că nu s-ar fi petrecut, iar eroii ei și-ar fi cruțat o doză bună de singe rău. Dar fiindcă schimburile de experiență există, iată că eu, șeful I. L. L.-ului din Petroșani, am pornit într-o bună zi la drum, sau, mai precis, într-o vizită la colegul meu, șeful I. L. L.-ului din Reghin.

Ajuns în gară m-am dus întâi să-mi iau camera la hotel, să mă spăl și să mă schimb, ca să mă înfățișez colegului localnic așa cum se cuvine.

Frumos hotel are Reghinul! O clădire mare și impunătoare, chiar în centru. Intru la portar.

- Aș dori o cameră, cer eu.
- Avei lemne? îmi răspunde dînsul cu o întrebare.
- Nu, am buletin, am delegație, dar lemne nu am, răspund eu.

- Foarte rău, decide portarul. Dacă ați fi luat cu dv. citeva bucăți de lemne la plecare din Petroșani, ați fi avut cu ce vă încălzi la Reghin.

În fața unei logici atît de... reci, nu avu decît să mă inclin.

- Dă-mi o cameră și pînă diseară o să vedem noi ce facem cu lemnele, ofta! eu. Apoi mă gândii nu fără satisfacție: „La noi în Petroșani nu s-ar fi putut întimpla una ca asta...”

În sfîrșit luai cheia și urcai la primul etaj. Camera mea era chiar în fața scării. Deschisei ușa și decorul plăcut al unui interior „confortabil” îmi încîntă privirile.

Ferestre înalte cu draperii țesute din pinză de păianjen, la picioarele patului un elegant covoraș de coji de semințe ca să nu răcești dacă îți ai uitat cumva papucii acasă etc.

- Ehei, începe să fle ca la noi la Petro-

șani, exclamai eu bucuros și rugai să se facă curățenie și să se schimbe cearșafurile. Portarul rămase mut de uimire.

- A-ați spus să se schimbe cearșafurile? îngăimă el. Păi, abia le-am schimbat acum două săptămîni...

Așa cum stătea în fața mea, demn și ultraglat, ca o statuie a indignării, semăna grozav cu portarul hotelului nostru din Petroșani. Mă simțeam acasă și-mi venea să-l iau în brațe și să-l sărut. Mi-am stăpînit totuși emoția firească și mi-am menținut cererea.

În sfîrșit spălat, pieptănat, cu cămașa scrobită și îmbrăcat în costumul cel nou am plecat la I. L. L. să-mi văd de treburi. Ce om amabil! colegul meu din Reghin! O bomboană de șef. Ne-am înțeles de minune. Seara, după cîna pe care am luat-o împreună, mă gindeam tocmai să mă duc la hotel, dar teama de frigul cumplit din cameră mă ținea prornit locului. Ne-am mai putut rezista și i-am spus totul șefului. Acesta izbucni în ris:

- Ei, bată-te să te bată, numai atîta era? Facem noi rost de lemne imediat!

Ne-am îmbrăcat și am pornit împreună spre hotel. Pe o stradă lăturalnică, cu un gard lung din care mai bine de jumătate din șipci lipseau, șeful mi-a spus:

- De aicea luăm lemnele. Eu mă plîmb la colț, de zexe, iar dumneata rupi cîte șipci crezi că o să ai nevoie pentru încălzit. Dacă încep să fluier lași totul baltă și o ței la sănătoasa.

Operația a decurs cum nu se poate mai bine. Am făcut două sarcini de șipci, cam cît puteam duce în spinare eu și șeful, le-am luat și pe-aci ne-a fost drumul. În fața hotelului ne-am despărțit.

- Ei, poftim, i-am spus portarului cînd i-am cerut cheia. Să vină acum femeia de serviciu să facă focul.

- Femeia de serviciu vine mîine dimineață, îmi răspunse dînsul.

Exact ca la noi, la Petroșani.

- Atunci dați-mi puțin gaz că mă descurc și singur, am insistat eu.

- Gazul este pentru luminat; pentru aprîns focul avem numai motorină, mă puse la locul meu portarul.

- Dați-mi motorină, scîncii eu.

- E înclutată la femeia de serviciu.

Nezbutînd să aprînd focul cu toate hîrtiile, dosarele și actele pe care le aveam în servietă, m-am culcat în frig, nu mai înainte de a-mi lua o serie de măsuri de prevedere.

Am așezat ligheanul de spălat în mijlocul camerei, găleata în dreptul ușii, cana lângă fereastră și castronașul de bărbierit lângă sobă, apoi m-am acoperit cu haina de ploaie și am adormit. Cînd m-am trezit veasul arăta ora cinci și jumătate. Afară viscoalea îngrozitor, în cameră era cald ca-n Antaretica, iar în fața camerei mele portarul striga către femeia de serviciu, care-i răspundea din celălalt capăt al coridorului.

- Bune, șipcele pasagerului de la 5!

- Buneee...

Mă simții dintr-o dată învîrțat și bine dispus. Dacă nu mă încălzisem eu, barem se încălziseră alții. Dau la o parte cu înfîntă precauțiunile haina de ploaie și întind palma. Nici un strop de umezeală. Săr din pat intrigat. Ligheanul uscat, găleata, cana și castronașul de bărbierit așijderea. „Poate că nu ninge”, îmi zic. Deschid fereastra. Afară ninge totuși. Cu toate astea prin tavan nu trece. „Eh, tot nu e ca la noi la Petroșani”, gîndesc, și plec la gară.

Azi am primit o telegramă. Colegul meu din Reghin mă anunță că îmi întoarce vizita. Mi-am spart capul, dar n-am găsit nici o soluție. Adică, ceva tot am găsit. Îl găzduțesc la mine, iar eu am să mă dorm o noapte la hotel. Ce să-l faci, pentru ca un musafir să se simtă bine... nu e necesar să faci orice sacrificiu?

N. A. - Poate că schimbul de experiență între cei doi șefi de I. L. L. n-a avut loc, totuși îndrăznesc să afirm că dacă se va face cîndva, el se va desfășura cu siguranță exact așa cum am avut plăcerea să o descriu eu mai sus.

(Uneori pentru stabilirea normelor nu se studiază suficient particularitățile tehnice și economice

— Începînd de la data de 15 veți trece la realizarea noii norme pe baza acestui prototip...

Desen de L. Darian

RĂSCOALELE DIN

1907

ÎN CARICATURA
V R E M I I

DUPĂ RĂSCOALE

— Ei, ce zici, ne dă pământ boierii ăia de s-au adunat în sfatul fărăi ?

— Mai e vorbă! O și venit orden de sus lui Neacșu, premaru, să ne dea de două ori pe-atât pământ la țintirim!

Desen de B'Arg

(din revista „Zavera” nr. 6, 19.XII.1907)

TĂRANII ÎN AȘTEPTARE

Guvernul a decis să voteze înainte de toate sporirea jandarmriei rurale.

Între țărani :

- Ce se vede colo, mă ?
- Jandarmii rurali !
- Se vede c-aduc reformele !
- Firește ! Las'că o să vezi tu reforme ! !

Desen de Iser

(din „Adevărul”, nr. 6513, 11 oct. 1907)

PREDICA DE PE TUN

Desen de A. Murnu

(din „Furnica”, nr. 137, 26 aprilie 1907)

ÎNȚELEGEREA ÎNTRE PARTIDE

„Tratatidele au fost reluate”.

(Ziarele)

D. STURDZA : — Să ne dăm mîna, cumnate, pentru binele patriei.

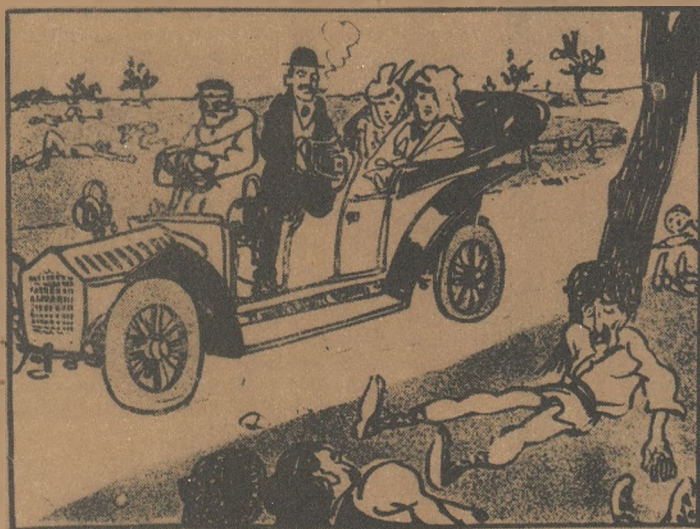
P. P. CARP : — Da, da, *pro patria!*

TĂRANUL (gemînd) : — Ce bine era dacă boierii ăștia nu se împăcau între dinșii !

Desen de A. Murnu

(din revista „Reforma”, nr. 13, 9.XII.1907)

RĂSCOALELE ȘI SPORTUL

— Ma chère, o „instantanee” admirabilă... nici unul nu mișcă !

Desen de A. Murnu

(din „Furnica”, nr. 137, 26 aprilie 1907)

— De cer pământ, mi se răspunde cu tunul ; de cer reforme mi se dau jandarmi...

Desen de B'Arg

(din revista „Zavera”, București, 2.XII.1907)

autobiografie

IN ȘASE SCRISORI

Dragă mamă, dragă tată,

Școala de tractoriști am dat-o încolo. Băutura e de mine! Să nu vă faceți idee rea: am intrat la raionul de băuturi de la „Alimentara” din colț. Am cîteva sute de lei pe lună, iar uneori îmi rămîne și garanția de la sticle. Pe deasupra, aici la raionul de băuturi, rămîn în București, pe cînd ca tractorist trebuia să plec în raioanele din provincie.

Al vostru fiu,
Gigel

Dragă mamă,

Nu știu de ce s-a supărat tata că, în sfîrșit, mi-am găsit și eu o meserie serioasă, unde, pe lângă garanțiile de la sticle, mă mai aleg uneori și cu o mică primă de pe urma spirtului alb, pe care îl dau la negru. Nu-i vorba, din cauza unui client care m-a criticat la „sugestii”, am fost avansat la raionul de brinzeturi, dar schimb am să vă trimit și vouă o roată de cașcaval rămasă de la diferențele de cîntar,

care sînt mai convenabile decît garanțiile de la sticle.

Gigel

Tanti Sofica,

Nu-i înțeleg de loc pe ai mei, de ce se supără tocmai acum, cînd mi-am găsit și eu norocul în viață? E adevărat că la brinzeturi n-am făcut nici o brinză dar acum m-a avansat la dulciuri, unde e și raionul de halva, la care e aglomerație și nu se observă diferențele la cîntar. Brinzeturile le-am dat încolo. Trăiască halva, trăiască diferențele, jos cîntarul!

Al dumitale nepot,
Gigel

Măriuca mea incomparabilă, Nu mă aștepta la închidere în fața „Alimentarei”, pentru că a fost o neînțelegere cu halva, m-au criticat din nou la „sugestii” și m-au transferat din cîmpul muncii, așa că nu mai trec pe acolo.

Pa,
Gigelus

P. S. Noroc că-l cunosc pe Fănel, care mi-a dat o referință grozavă și am intrat la „Textila”, așa că de mine ne întîlnim acolo. Vezi că „Textila” închide mai devreme, așa că e în avantajul nostru. În ce privește cadoul pe care ți l-am promis, să știi

că m-am lecut de diferențe la cîntar, așa că pregătește-te de diferențe la metraj.

Același,
Gigelus

Dragă mamă, dragă tată,

De ce vă enervați? Ce aveți cu mine? Tocmai acum, cînd mi-am găsit și eu rostul la raionul de mătase naturală! De lipsuri să nu-mi mai purtați de grijă, că nu se mai întîmplă. Ba, la ultimul inventar, am avut un plus de vreo cincisprezece metri, așa că acum dumnealor sînt în mare încurcătură, că nu știu cum să-l justifice.

Al vostru fiu,
Gigel

Măriucă neasemuită,

Nu mă mai aștepta în fața magazinului la închidere, pentru că în clipa de față sînt închis în altă parte. Cîcă plusul de cincisprezece metri, care l-augăsit asupra mea, lipsește din vitrină, așa că de rîndul ăsta vor să mă critice la judecătoria. Mai bine mă țineam de școală, dar ce era să fac: părinții nu m-au lăsat, iar eu m-am luat după ei...

Așa e cînd ascuți de părinți!

Gigelus

p. conf. P. Ludmila

Anecdote

La o repetiție care se făcea obișnuit între orele 9 și 12, trombonistul provocă o disonanță teribilă. Repetițiile erau conduse de Giuseppe Verdi, care furios îl apostrofă pe trombonist:

- E groaznic ce-ai făcut dumneata! În condițiile acestea nu mai pot continua.

- Aveți dreptate - recunosc trombonistul - dar opera mă plătește atît de prost, încît eu nu-mi pot întreține familia decît muncind și pe delături. Am o familie numeroasă, domnule Verdi.

- Și unde muncești? - îl întrebă maestrul.

- După ce termin repetițiile, între 12 și 4 dau lecții; seara, după spectacol, sînt chelner o jumătate noapte și o altă jumătate paznic pînă la deschiderea depozitelor...

- Extraordinar - făcu Verdi indignat - și... cînd dormi?

- La repetiție, maestre.

Marele compozitor Berlioz era pe patul de moarte. Prietenii îl înconjură triști, gîndindu-se la sfîrșitul apropiat.

Berlioz făcu o sforțare, surise amar și rosti:

- Dragii mei, curînd voi închide ochii și muzica mea va fi, în sfîrșit, cîntată.

***

Intre mincinoși:

A: Spul minciunii atît de gogonate, încît nu te pot crede.

B: Dacă-ți spun că așa este...

A: Dacă vrei, pune rămășag.

B: Rămășag nu pun, dar dacă ți mulț, pot să jur...

***

Voltaire era prieten cu Frederic al II-lea, regele Prusiei. La o masă a acestuia, Frederic puse întrebarea:

- Ce-ai face dacă ai fi regele Prusiei?

Comesenii se străduiră să dea cele mai spirituale răspunsuri. La rîndul lui, Voltaire spuse:

- Dacă aș fi regele Prusiei mi-aș vinde regatul și m-aș duce să trăiesc la Paris.

***

În casa unui mare duce francez, Descartes minca niște trufandale. Gazda, vrînd să fie spirituală îl spuse filozofului:

- Cum, și filozofii mîncă lucruri atît de bune?

- De ce nu? - îi răspunse Descartes. Vă închipuiți poate că natura a făcut lucrurile delicioase numai pentru proști?

***

Un amiral englez vîna corabia unui pirat. Prîns, piratul fu condamnat la moarte, urmînd să fie spînzurat pe vasul amiralului. Acesta țînu să-l mustră pentru ocupația pe care și-o alesese, cînd existau atîtea meserii cinștite.

- Sînt pirat, amirale, pentru că am un singur vas mic. Dacă aș fi avut mai multe, aș fi putut deveni un cuceritor ca dumneata.

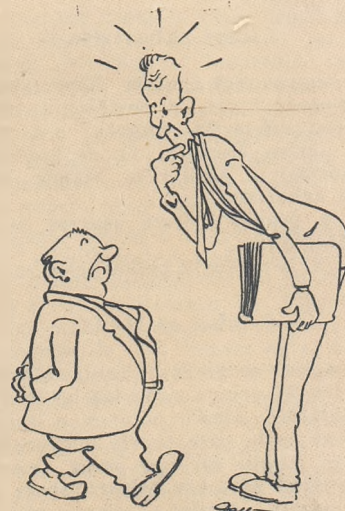
***

Într-un grup de poeți, Sofocle făcu declarația că a lucrat la trei versuri, patru zile.

- Patru zile? - se miră un poet medlocru. Eu aș fi făcut în patru zile, o mie de versuri.

- Nici vorbă, răspunse Sofocle, dar n-ar fi trăit decît patru zile.

Desen de Pall

- Vai de mine!!! Ce mă fac dacă-mi zice șeful că mă uit de sus la el?!...

NAUFRAGIATII

Vandalii și profesorii lor

Problema delinvenților minori continuă să se adâncască în ce mai multă bătaie de cap a autorităților americane. După cum relatează săptămânalul „France Nouvelle”, în statul Massachusetts a fost descoperită o asociație de copii între 12 și 14 ani, intitulată „Clubul vandalismului”. În acest club nu putea intra însă oricine. Existau unele condiții, între care cea mai importantă era aceea ca eventualul candidat să fi distrus în prealabil obiecte în valoare de cel puțin 200 000 franci.

Pentru a o scoate la capăt cu micii „vandalii”, miile de institutori din Kentucky au pornit o acțiune susținută pentru a obține dreptul de a le aplica odraslelor lăsate în grija lor măsuri asemănătoare cu acelea care au izbutit cindva să-i liniștească și pe... vandalii adevărați. Institutorii cer pur și simplu să li se dea dreptul de a folosi biciul sau nulaua. Operația „educativă”, însă, ar urma să aibă loc întotdeauna - pentru a salva ceea ce s-ar mai putea numi morală în această împrejurare - „în prezența unui martor”.

Până în prezent nu știm dacă revendicarea dascălilor exasperați a fost satisfăcută. Nici nu e un lucru chiar atât de simplu. Pentru că, după cum au arătat unele triste împrejurări relativ recente, un mic „vandal” de 12-14 ani are toate șansele de a deveni un excelent mitralier de napalm sau de pistol mitralieră în Coreea, sau cel puțin un bun continuator al activității clubului nevrstnic de altădată prin barurile Parisului și Muenchenului, pe fostele ogoare (devenite baze militare) ale Japoniei etc., unde în prezent performanțele ostașilor americani depășesc, de regulă, modesta sumă de 200 000 franci și nu se limitează, de cele mai multe ori, numai la obiecte.

Dar nu e vorba aici numai de „prestigiul internațional” al Americii și de garanțiile lui interne, ci de însăși soarta falimosului mod de viață american, de laturile lui cele mai caracteristice și tradiționale, de „schimbul de mine” al Ku-Klux-Klan-ului, de cadrele viitoare de

IN LUMINA FAPTELOR

Cireșe zaharisite

După cum anunță agenția Associated Press, lucrurile merg bine, un purtător de cuvânt al „Asociației cofetarilor francezi” a declarat recent că „criza Suezului nu va împiedica exportul normal în Anglia și Statele Unite al cireșelor zaharisite”.

Știrea a produs o mare ușurare la Londra și Washington.

„In special în rândurile persoanelor zaharisite...”

Cricket și NATO

Unii englezi se gîndesc de la o vreme că punctul lor de vedere e rău înțeles în America. Ziarul „Oxford Mail” publică o scrisoare a unui cititor, prin care acesta sugerează să fie invitați în Anglia cit mai mulți americani și să fie învățați să joace cricket, sport pe care ei nu-l cunosc. „Astfel - încheie cititorul lui „Oxford-Mail” - relațiile noastre se vor îmbunătăți rapid”.

Nu este exclus ca sugestia ziarului din Oxford să fie providențială. Sint în orice caz șanse ca

inofensivul cricket să facă mai mult pentru relațiile anglo-americane, cam șifonate în ultima vreme, decît a făcut NATO, de pildă. Cu toate că, de la un timp încoace, americanii au avut destul răgaz să se ocupe cu cricketul (și nu numai cu cricketul!) în coloniile și fostele zone de influență ale englezilor, chiar fără să fie invitați de aceștia!...

Justiția dulce

După cum ne informează „l'Humanité Dimanche”, un senator american a cerut să fie abrogate tratatele care permit să fie condamnați militari americani care comit acte ilegale în afara bazelor americane din străinătate. Președintele subcomisiei însărcinate cu această problemă l-a liniștit pe senator, afirmînd că „militarii americani sint bine tratați de tribunalele de peste ocean”. Din 24 000 de militari trași în fața diferitelor tribunale străine, numai 100 au fost trimiși în închisori.

Cum se vede, lipsesc datele cu privire la „judecățile” spontane care au loc frecvent în afara tribunalelor, și cu privire la sancțiunile aplicate pe loc de populația respectivă distanșilor oaspeți de peste Atlantic!...

Excepții zgomotoase

După cum relatează „Le Drapeau Rouge”, recent, la Universitatea din Bruxelles, au fost

primiți, în mijlocul unui tapaj colosal, la care a luat parte și presa burgheză, trei tineri studenți unguri refugiați.

Despre ceilalți studenți unguri refugiați, care sint siliți să lucreze în condiții inumane în diferite fabrici și mine, pentru a-și câștiga amara bucată de pâine a exilului, presa burgheză belgiană nu suflă un cuvînt.

În schimb, nefericiții naivi care gustă acum din plin binefacerile „lumii libere” tinjesc după căminele și universitățile lor și se zbat să obțină întoarcerea în patrie.

Războiul și mustățile

Ziarul francez „Franc-Tireur” scria cu cîtiva timp în urmă:

„Un regiment de parașutiști francezi, cea mai mare parte foști combatanți în Indochina, Coreea, Africa de Nord, a plecat spre Egipt. Aviatorii au trecut, impecabili, cu mustața perfect netezită... un război curat, fără vacarm inutil, un război de gentlemen, în definitiv!”

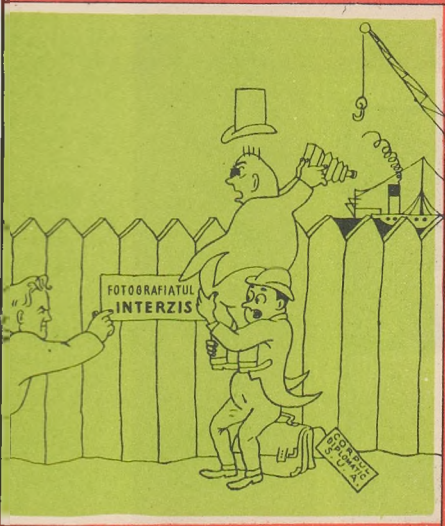
„Franc-Tireur” n-a scris însă aproape nimic despre întoarcerea glorioșilor ostași (consecvenți de altfel în performanța de acest gen: Indochina, Coreea, Africa de Nord, Egipt, - numai victorii!) despre felul cum arăta mustața lor, nici despre rezultatele „războiului curat” al „gentlemenilor”. Rezultatele de la Port Said, de pildă...

ION CĂLIMARĂ

La Leningrad au fost prinși recent în flagrant delict de spionaj doi membri ai corpului diplomatic american acreditat în U. R. S. S.

PRINȘI ÎN OBIECTIV

ETĂTEANUL: — Nu mișcați, vă rog!

Desen de Pavel Ilieș

Epigrame

În urma politicii de mină forte, guvernul francez a cerut de nenumărate ori vot de încredere.

*Cum se zbat! Zău să nu crezi!
Ce eforturi și strădanii!
Cere votul la francezi
Și ți-l dau americanii!*

Tratatul anglo-franco-american pentru consolidarea și recunoașterea reciprocă a pozițiilor în Orient:

*C-o semnătură de condei
Se recunosc ei între ei
Dar o întrebare atunci se naște:
Pe dinșii cine-i recunoaște?*

I. Avian

DOMNUL

Pineau

ȘI AMULETELE

COLONIALE

Cu puțină vreme în urmă, A. Froger, primul localității algeriene Boufarik, scria în publicația „Carrefour” următoarele:

„Pot să afirm că în comuna mea, unde sînt primar de 36 de ani, nu voi găsi niciodată 23 de musulmani care să facă parte din consiliul municipal; nu voi găsi nici măcar unul. Și totuși primesc în fiecare zi din partea lor manifestații de prietenie”.

Cît adevăr se află în rîndurile de mai sus se poate vedea și din faptul că la puțină zile de la apariția lor, autorului, un aprig slujitor al colonialismului, i s-a servit ultima „manifestație de prietenie”, fiind ucis de un tînăr patriot algerian.

În afară de aceasta însă, rîndurile fostului primar arată una din două: ori că cetățenii musulmani nu sînt capabili să participe la conducerea unei comune, ori că ei refuză acest lucru în condițiile sclaviei coloniale.

În legătură cu aceste ipoteze, sînt de luat în seamă și considerațiile ziarului reacționar „Le Figaro” asupra recentelor alegeri din Camerun (altă colonie franceză):

„Se poate vorbi de democrație — zice „Figaro” — în aceste alegeri cameruneze, unde, în mîinile celor care nu știu să citească, buletinele de vot devin un fel de amulete, unde alegătorii n-au identitate pentru că nu există birou de stare civilă, unde fete de 12 ani pot vota pentru că nu există acte de naștere?”...

Aceste mărturisiri ale fostului primar din Boufarik și ale ziarului „Le Figaro” sînt, fără îndoială, cu totul nepotrivite acum cînd d. Guy Mollet, la Paris, și d. Pineau, la O.N.U., se întrec în a glorifica „mistuna civilizatoare” a colonialismului francez pentru a țese cu fața curată în problema algeriană.

Cum va reuși însă d. Pineau să adeverească acest lucru dacă, după propria mărturisire a primarului său, nu există în Algeria indigeni capabili să ia parte la conducerea unei comune, dacă, după afirmația unui ziar aproape oficios, în Camerun domnește cel mai desăvîrșit analfabetism, în ciuda îndelungatei dominații a colonialismului „civilizator”?

Cum va izbui domnul Guy Mollet să dovedească succesul politicii sale de „pacificare” în Algeria față de „manifestările de prietenie” pe care slujitorii săi și al colonialismului continuă să le primească?

Cu cîtiva ani înainte, predecesorii domnilor Mollet și Pineau (și susținătorii lor actuali) vorbeau de „pacificarea” Indochinei, de „ultimul sfert de oră” care a mai rămas pînă la totala înfrîngere a rezistenței patrioților.

Rezultatul? În Indochina au pierit 100 000 de tineri francezi. Jumătate din țară s-a eliberat, jumătate a intrat în „teoria vidului”, adică în mîinile americanilor.

„Le Figaro” vorbește disprețuitor despre „democrația” din Camerun, unde buletinele de vot devin în mîinile alegătorilor un fel de amulete. E o fază a colonialismului. În Algeria, însă, cetățenilor nu li se mai oferă dreptul de a mișca un buletin de vot. Pentru că el ar deveni nu amuletă, ci un soi de mătură anticolonială.

Cît privește „amuletele” demagogiei coloniale, ale armamentelor de ultimul tip trimise în Algeria, ele nu l-au putut apăra pe răposatul primar din Boufarik, nu-l vor putea susține nici pe domnul Pineau în fața O. N. U.-ului și nu pot garanta o soartă mai bună nici celor 100 000 de ostași francezi care se află în Algeria.

I. C.

„URZICA” 9

steri și agenții F. B. I., de speculatori de aur, vătafi de plantații și linșaje, de spărgători de greve sau numai de case de bani etc., pentru care educația „cluburilor de biliard”, a filmelor criminale și a comicsurilor absolut indispensabile.

Este deci ușor să se cadă de acord cu o părere menită să atace chiar bazele acestei educații. Chiar dacă această măsură — bătaia — este ea însăși din aceeași educație. Căci nu ar fi așa, atunci — rămînînd la soluția „bătăilor” din Kentucky — de multă vreme fost bătăușii cu vergile și cu biciul, nu li vandali” din Massachusetts, ci marșii producători de filme instigatoare la război, autorii și editorii de comicsuri bestiale, canții și negustorii de jucării războinice, care copiii americani se desfigurează fizic și moral.

Și, după cum se știe, acest lucru încă nu este timplat.

Cît privește pe învățătorii americani, însă, e de două ori păcat pentru ei. Mai întîi pentru că într-adevăr sînt în situația îngrată, pentru care nu au nici o vină, de a nu-și putea strîni și educa școlarii. Al doilea pentru că, educatori fiind și nu vandali, au ajuns să adopte totuși o atitudine care la noi mai stăruie poate doar în inscripția celebră, vehementă și agrămată, uitată pe vreun zid dosnic, nevăruit sau nedărimat încă, al periferiilor de altădată:

„Murdăria oprită sub pedeapsa cu bătaia!”

Căci altfel, țară mică și nedată cu modul de viață transoceanic, la noi circulă totuși printre glumeți — dar cu adîncă și serioasă semnificație de adevăr social — o altă variantă a vestitei inscripții:

„Bătaia oprită sub pedeapsa cu murdăria!”...

GEO DUMITRESCU

Conducerea federației de hochei din S. U. A. a înștiințat, „cu regret”, că Departamentul de stat nu a eliberat vizele necesare pentru participarea jucătorilor americani la campionatul mondial de hochei care s-a desfășurat la Moscova.

Desen de Nell Cobar

CÎND RĂZBOIUL RECE INTRĂ ÎN JOC

MANUALUL BUNULUI GOSPODAR

Un bun gospodar trebuie să știe foarte multe lucruri din diverse domenii.

Pentru gospodarii care n-au de unde să știe toate aceste lucruri, publicăm noi prezentul manual.

Cum îți poți face casă

Casă îți poți face în două feluri. Întâi: în mod cinstit. Al doilea: ca tovarășul Onofre Ion, președinte la U. R. C. C. Cimpulung-Muscel.

Ideea de a-și face casă i-a venit domniei sale într-o zi când se simțea treaz, îndușat și obosit.

Treaz, deoarece nu se mai îmbătase din ajun; îndușat, constatând disciplina salariatai Moise Valeria care, deși mamă cu copil mic, deci având drept la program de muncă redus, îl ascultase totuși porunca de a munci peste opt ore pe zi; - și obosit, de mult ce tipase și în ziua aceea la subalterni.

Năpădit de atâtea sentimente inedite, bunul gospodar de genul tovarășului Onofre simte îndată și nevoia unui cămin odihnitor, nevoia unei case proprii. Mai rămâne apoi să obțină terenul și creditele necesare construcției. Și le obține. Le obține de la Intreprinderea carboniferă Pescăreasca, vânzându-i acestela, în schimb, un vagon de țigla, pe care U. R. C. C.-ul urma să-l folosească pentru investiții.

Până la urmă află însă toată povestea forul superior, iar bunul gospodar deduce - din sancțiunea primită - că, de mai procedează așa, nu mai face mult timp... casă bună cu U. R. C. C.-ul.

Obiecte casnice de strictă necesitate

Din nici o bună gospodărie nu pot lipsi anumite obiecte, zise „de strictă necesitate”, printre care: măști, perii de frecat podeaua, lighene, crătiți, capace, farfurii, linguri de supă, borcane etc.

Singurii gospodari din țară care n-au nevoie de asemenea scule sînt locuitorii orașului Sulina. Că, dacă ar avea și acești cetățeni nevoie de astfel de articole, ele s-ar găsi desigur de vânzare și la magazinul „Ferometal” din acest oraș.

Și, fărăndoială, acesta e și motivul pentru care Ferometalul din Sulina nu e aprovizionat cu numitele articole de către forul furnizor „O. C. L. Comerț Mixt Tulcea”.

Încît e curios că acest O. C. L. se numește totuși „mixt”, cînd indolența sa e o realitate, iar nu o... *mixtificare*.

Porc în rodaj

Orice bun gospodar trebuie să știe că un porc e ceva de preț la casa omului. De aceea porcii trebuie bine îngrijiți și, cînd îi amenință vreo primejdie, trebuie salvați prin orice mijloace.

Un mijloc de a salva un porc poate fi, la nevoie, ambulanța „Salvării”. Iată un exemplu elocvent:

Mașina nr. 52518-B a „Salvării” din București (condusă de șoferul Hanec Ion, care avea ca însoțitor pe un tovarăș Tecar Nicolae) pornind „în rodaj” prin țară, ajunsese în satul Cotul Ciorii (în raionul Filimon Sirbu, regiunea Galați). Acolo, cei doi oameni ai „Salvării” au aflat că un porc al săteanului Burlacu St. Gheorghe e în pericol de a fi transportat pînă la București cu vreun vehicul grosolan: tren, autocamion sau căruță.

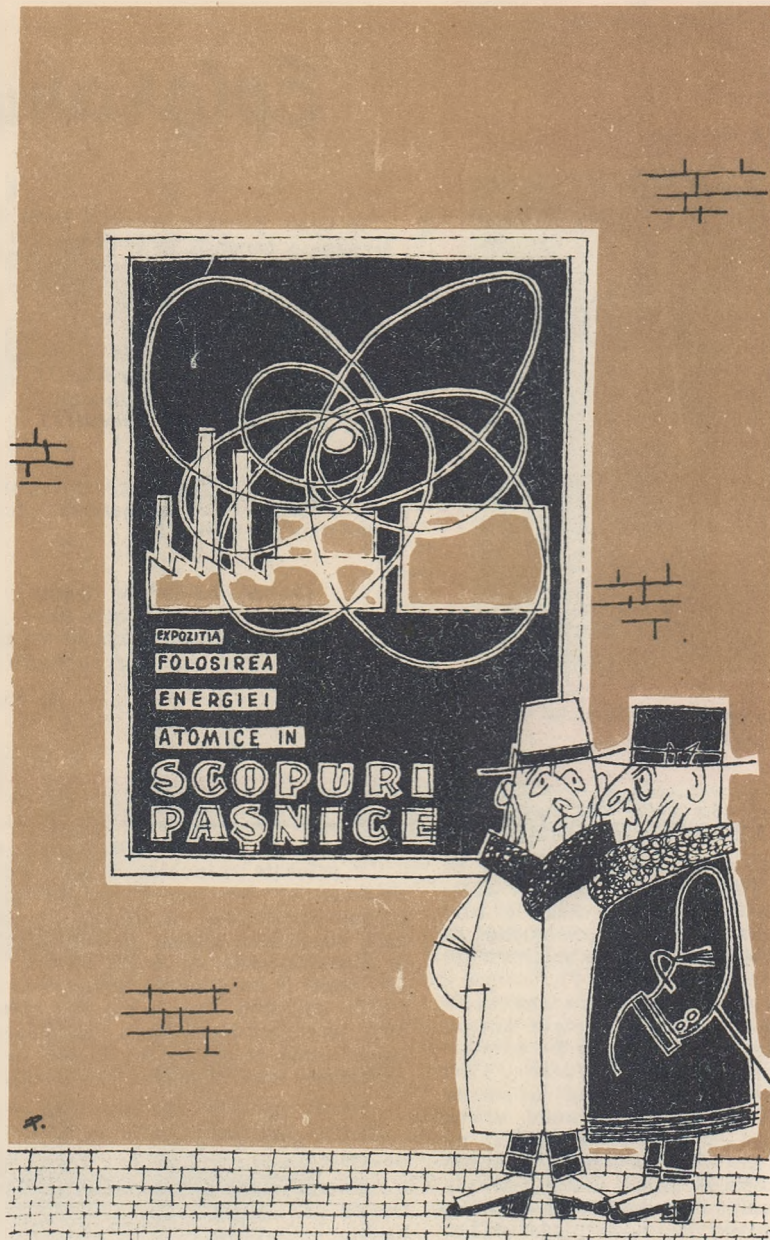
Oameni sensibili, și apreciind buna creștere a porcului (crescut cam la vreo sută de kilograme), cei doi s-au grăbit să salveze prețiosul pacient, luîndu-l în eleganta ambulanță a „Salvării”, - și plimbindu-l, pe arcuți moi, de la Cotul Ciorii din regiunea Galați pînă la București.

Distinsul porc a sosit în Capitală, viu și sănătos, și o fi trăind și azi, sperînd să ajungă pînă la a dînci bătrîneții, - de nu l-ar fi mincat fript salvatorii săi.

Făina e mai bună fără nisip

O palpitantă problemă - de mare interes științific și gospodăresc - a fost dezbătută recent în cercurile competente din Craiova.

Problema a fost aceasta: cum

- Hm! Scopuri pașnice?! D-ai-a ne strică nouă liniștea?!!

Desen de Paven

e mai bună făina de griu? În stare pură, sau amestecată cu nisip?

Pentru făina amestecată cu nisip a pledat... neglijența unor salariați ai Morilor Unite „Jiu” din Craiova, în ai căror saci cu făină (vreo 14) s-a găsit, la un control, și o așteptabilă doză de nisip.

În favoarea făinii curate au pledat forurile responsabile (sfatul popular regional, Sanepidul și Inspekția comercială de stat) ale căror concluzii au condus... pe vinovații de la moară în fața justiției.

E neîndoișor că, în personalul de răspundere al acelei mori - întreprindere care produce făină - se va cuveni să funcționeze, pe viitor, oameni plămădiți din alt aluat.

Unde se găsește țuică leftină

Unde se găsește țuică leftină (și bună) nu știm.

Știm însă unde se găsește țuică proastă și scumpă.

Se găsește (adică se găsea) în comuna Peșteana-Jiu, regiunea Craiova.

Se găsea, amestecată cu apă, și vindută clandestin și cu preț sărat de către niște speculanți, - dar nu se mai găsește, fiindcă persoanele care îi ocroteau pe negustorii clandestini, ferindu-i de controalele secției financiare raionale, erau chiar doi controlori ai acestei secții: inspectorul financiar Scăunașu Dumitru și agentul fiscal Pătrunjel Gheorghe.

Invitați să se disculpe, cei doi ocrotitori de speculanți s-au apărât... gospodărește, dovedindu-se pînă la urmă că, făcînd ce-au făcut, ei au fost... cinstiti: cu țuică!

CRISTU BADEA

„BIBLIOGRAFIE”: - La alcătuirea acestui „Manual al bunului gospodar” au fost consultați - prin corespondență - și următorii autori: N. I. Bugheanu, comuna Cetățeni-Muscel; Gh. Boeru, Sulina; Petre Ion, comuna Filimon Sirbu, Galați; Al. Oprea, Craiova; Basarab N. și Turceanu I., com. Peșteana, raion Tg. Jiu.

CONCURSUL „URZICII”

Materiale trimise spre publicare de colectivele gazetelor de perete

Continuăm publicarea materialelor trimise la redacție de către participanții la concursul Gazetelor de Perete și Suplimentelor satirice ale Gazetelor de Perete, inițiat de revista noastră.

Prezentăm astăzi materiale din: Gazeta de Perete a O. C. L. Produse Industriale, raioanele T. Vladimirescu-N. Bălcescu din București, Gazeta satirică „Ghimpele” a Dir. gen. ADAS din Ministerul Finanțelor și „Ariciul”, Gazeta de Perete satirică a Institutului Politehnic.

GAZETA DE PERETE

a O. C. L. Produse industriale, raioanele Tudor Vladimirescu-N. Bălcescu

Epigrame

Tov. Stela Nicolae de la unitatea din Bul. 1848 nr. 30 lipsește adesea de la magazin

Găști la magazinul ei
Mai tot ce intinammi ceru,
Găsești acolo orice orei
Dar numai pe Steluța nu...

Tov. Virsan Steliana, vânzătoare la magazinul „Solduri”, str. Bărăției nr. 35, vorbește urât cu clienții

Vinzând „solduri” nuți mirare
Că prezinți ceoa suspect.
Știți calific comportarea:
Vnzătoare „cu defect”!

Sticlele

250 de sticle de colonie goale stau neridicate de peste un an la unitatea din Șoseaua Olteniței 144, cu toate că s-au făcut nemărate rapoarte.

..... . Așadar
Se-nțelege foarte clar,
Spune-o sticlă revoltată
Din grămada adunată
Cu mîgală, timp de-un an.
Nu mai merge, e în oan
Orice rugă și-așteptare!
S-au făcut rapoarte care
Au rămas nerezolvate
Pînă astăzi, și uitate
De acei ce fac tapaj
In problema „Ambalaj”.
- Ai dreptate surioară,
Răspund sticlele, că doară
Noi vrem ca să fim utile,
Nu să zăcem ani de zile,
Goale și abandonate,
In această unitate.
Deci sîntem de-acord cu tine
Și tsonul ți-l vom ține
Cînd vei scrie pe-ndelete
La „Gazeta de Perete”
Ca să afle fiecare
Ceam ajuns la disperare.
Cerem, căci avem dreptate,
Să fim toate ridicate
Și chiar valorificate.
O ti fost colonie-n mine
Dar nu-mi mai miroase-a bine
De mai stau aici pușin.
Barem de-am fi fost de vin,
Să ne mai uităm necazul!
Și de n-or schimba macazul

Aștia de la ambalaj
Care fac numai tapaj
Eu să știți că mă omor
Și mă sparg în capul lor!

Elta Braun

„GHIMPELE”

Gazeta satirică a Dir. gen. ADAS din Ministerul Finanțelor

Circulare buclucașe

- Parodie -

Buclucașe circulare
La raioane se adună
Dorm în funduri de sertare
Noapte bună!

Doar arhivele suspină,
Cînd biroul negru tace,
Dorm scrisorile-n mașină
Dorm în pace!

Nimănui nu-i este frică
Pe birouri să se culce!
Circulările nu-i strică
Somnul dulce!

In a nopții poezie
Ronțăit de soareci sună
Circulări se fac o mie,
Poftă bună!

„ARICIUL”

Gazeta satirică a Institutului Politehnic

Epigramă

Din cauză că băncile din anul V sînt mici și lucrute prost, studenții, în timpul orelor de curs, trebuie să stea în poziții chinuitoare.

Cînd timpularul ține seama
De proverb, e înțelept,
Dar e greu ca șase ore
„Să stai strîmb, să judeci drept”!

PROASPEȚI ABSOLVENȚI ÎN S. U. A.

- Ce-i cu tine, Johny? O duci prost!
- Ce să fac? N-am de lucru!
- Și asta e un motiv? Nici eu nu lucrez!

Desen de Geta Brătescu

SERVICIU PRIETENESC

Mă odihnesc la o masă, într-un restaurant micuț, cochet și deosebit de curat. Parcă n'ar fi un local din cartierul meu... Beau liniștit o halbă. Nu mă dau eu în vînt după băutura, dar nu se face să-ți urezi lui martie, luna mărțișorului, bun venit cu paharul gol. Această zi, cu soare mult, și prima pe care o luasem, mă indemnau să îmbrățișez lumea care trecea prin fața mea, cu o privire caldă, cu bucurie neascunsă, care mi se putea citi în ochi.

Imi așteptam soția. Aveam bilete de teatru. Și iată, de peste drum, apare Manole. Nu-l cunoașteți pe Manole? Nu face nimic. Nici eu nu-l cunosc. L-am întâlnit cîndva la onomastica unui prieten. Dacă am schimbat zece cuvinte cu el, în seara aceea! Se apropie de masa mea, își împinge cu o mișcare largă pălăria pe ceafă, imi scutură puternic și sincer mina, și se lasă într-un scaun alături de mine. Mă bătu întîm pe umăr și începu, volubil:

- Și zi așa, bei? Bei, Antoane?

- Beau, ce să fac...

- Nu e bine, prietene, nu e bine. Luneci pe panta beției. Am mai aflat eu și de la alții. Și e rău, e rău, prietene. Nu sint eu omul să te prelucrez, dar... faci cîinste cu o halbă?... Mulțumesc. Ospătar, o halbă!

Și-a scos paltonul și l-a zvîrlit peste pălăria mea. Un sfert de oră m'a zăpăcit cu precepte și sfaturi anti-alcoolice, pentru ca după aceea, desfăcîndu-și gulerul camășii să incheie ferm:

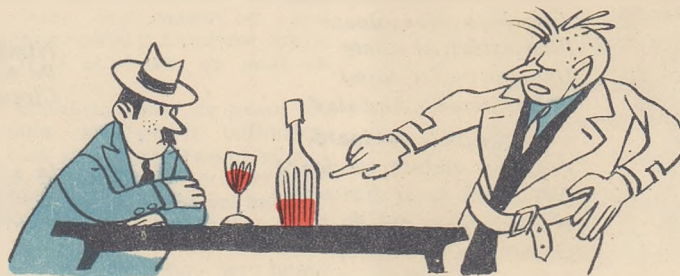
- Dragul meu, nu-ți fac morală, dar lasă-te de băut. La-să-te!

- Cum să mă las cînd nici nu am început?

- Nici să nu începi. Inceputul e greu, prietene. Restul urmează.

- Nu înțeleg. Ce anume urmează?

- Urmează un sfert de țuică și o sticlă cu vin. Ospătar! N'auzi? Un sfert de țuică și o sticlă cu vin. Faci cîinste, nu?

Mulțumesc. Da, dragul meu, intîlnirea asta mă bucură. Dacă nu te găseam aici, te căutam la birou. Țineam să-ți vorbesc. Deschis. Prietenește. Să-ți dau un sfat. Ce nevoțe are lumea să trîncănească? Că bei, că vii beat acasă, că umbli cu sticla în buzunar.

- Dar cine, mă rog, vorbește?

- Ei cine, lumea! Și dacă nu vorbește azi, o să vorbească mâine. De asta nu scapi... Despre mine nu scornește? Că mă bag în sufletul omului, că-s pisălog, că-s nu știu cum... Dar să ne întoarcem la tine...

Trage o înghițtură zdravănă, plescăie din buze și continuă:

- Uite acum, de pildă, ce rost are să stai aici de unul singur la masă și să bei, să bei, să nu te mai ții pe picioare? Sint grăbit, crede-mă. O intîlnire importantă. Renunț la ea. De hatîrul tău. Ce naiba, sintem prieten! Să te las în halul ăsta? Vreau să te ajut. Să te smulg din ghiarele beției. Repet: nu îți fac morală, dar să-ți întrec în cap: nu-i bine! Lasă dracului alcoolul. Ți-e sete, bea oranjadă, bea citronadă! Te rog! Te implor! În numele prieteniei noastre! Imi făgăduiești? Făgăduiește-mi că o să bei numai oranjadă și citronadă! Da? Bine! Ospătar! În numele prieteniei, servește-ne două oranjade și două citronade! Faci cîinste, nu? ... Așa. Mulțumesc-ți celui de

picioare și mă ținui cu arătătorul minii drepte:

- Cum? Mă jignești? Așa răspunzi tu unui prieten sincer? Ți închipui cumva că toate sfaturile, toate avertismentele ți le-am dat pentru o țuică? Pentru o citronadă? Pentru o halbă? Și aia cu guler de trei degete? Imi pare rău... Ospătar, te rog plata! Așa... Repede. Cit e de plată? Mulțumesc. Plătește! Că pentru tine mi-am pierdut vremea! Da? să ști că-mi pare rău... Nu ști să prețuiești un amic. Nu mă interesează berea, țuica și vinul tău!... Sfertul de poșircă imposibil! Caracterul unui om se citește în vinul cu care-și cînsteste amicii. L-am băut numai așa! Am băut ca să uit de un asemenea prieten!

Încerc să-l potolesc:

- Iartă-mă, n'am avut de gînd să te jignesc. Ți făgăduiesc, n'o să mai beau, n'o să mai fiu crai, n'o să mai fiu Barbă-Albastră, n'o să mai fiu nimic. Completează-mi o listă ce să nu mai fiu, și n'o să mai fiu... Iată, mi-a venit și soția. Dă-mi voie să ți-o recomand.

- Imi pare bine, doamnă, că vă cunosc, bufn supărat Manole. Pe mine o să mă scuzați. Treburi. În orice caz, stîmată doamnă, merit mulțumirile dumneavoastră. Mi se cuvîm din toată inima. Da, da. În această clipă eu am pierdut, e drept, un vechi prieten (și arată spre mine), dumneavoastră, însă, ați cîștigat un soț nodol. Da, sint ferm convins. S-a legat față de mine și mi-a jurat în numele prieteniei noastre să se lase de băut și de toate aventurile lui galante. Mi-a făgăduit solemn. Bună ziua, doamnă...

A furat cu privirea paharul gol, o privire plină de regrete, și s'a depărtat grăbit.

În seara aceea n'am mai fost la teatru. Am avut teatru acasă! Și nu știu unde să-l găsec pe „prietenu!” ăsta al meu!

„CURIOASA”

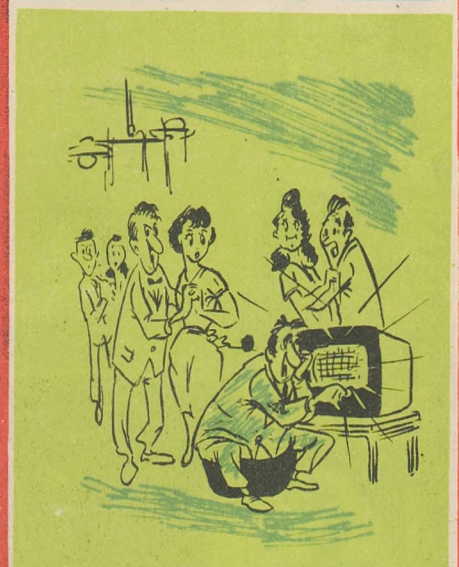
- Apropo, dragă! La voi în cartier nu se dă și carne calitatea I?

AMABILUL

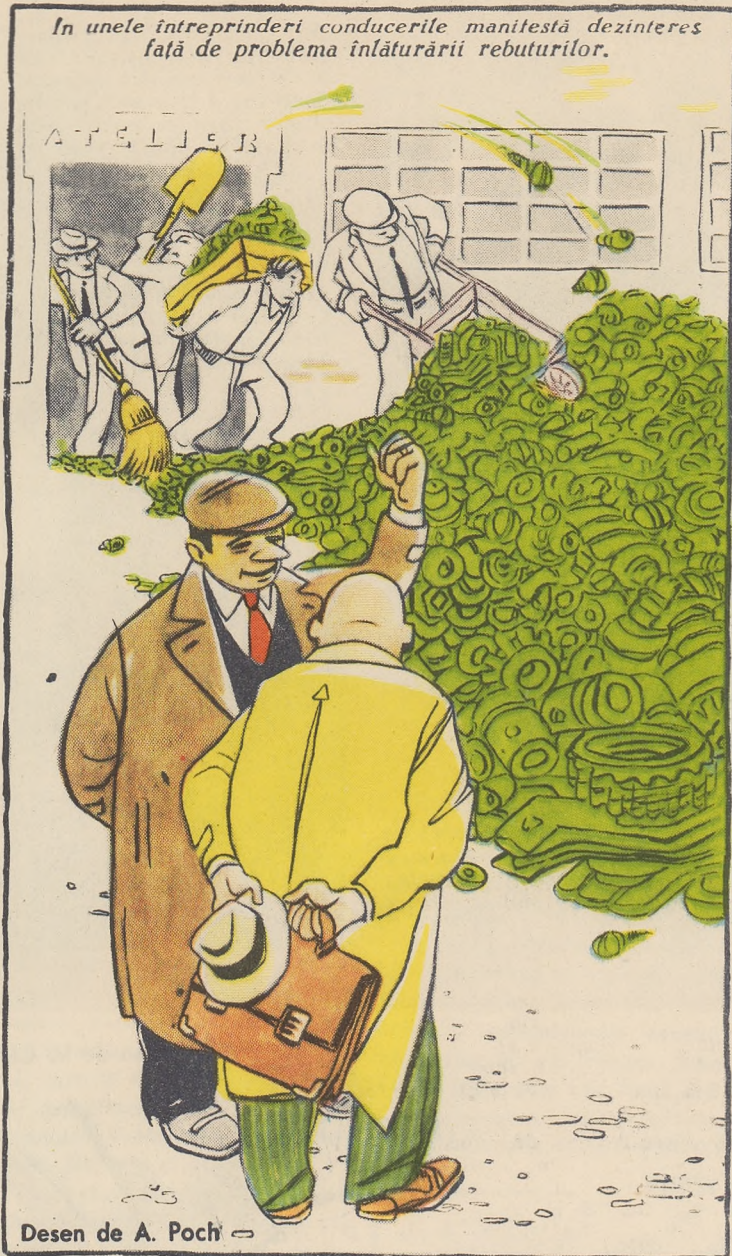
- Vă rugăm, biroul „căsătorii”?
- Al treilea pe dreapta, lingă divorțuri!

TEATROMANUL

...Transmitem, pe București II, Despot Vodă, dramă istorică în 3 acte...

In unele întreprinderi conducerile manifestă dezinteres față de problema înlăturării rebuturilor.

Desen de A. Poch

— In ceea ce privește rebuturile am organizat această comisie care are sarcina de a se ocupa în permanență de înlăturarea lor.

SFATURI

pentru

GETĂTENII CAPITALAII

Nu vă urcați decît în tramvaiele și autobusele arhipline. Dacă așteptați următorul, riscați să găsiți loc.

* * *

Cînd nu vă puteți face loc numai cu umerii sau cu coatele, utilizați picioarele... celorlalți.

* * *

O bătătură bine călcată vă asigură locul dorit.

* * *

Cel care călătorește cu autobusele sau cu tramvaiele se vor urca numai în mers, avînd grijă să coboare pe unde scrie „urcare” și să urce pe unde scrie „coborîre”.

Toate persoanele în vîrstă, bolnavii, invalizii și mai ales femeile gravide vor ceda imediat locurile lor elevilor de liceu sau tinerilor de ambele sexe.

* * *

Femei! Deși mergeți pînă la capătul liniei, aveți grijă să întrebați pe cel dinaintea dv., înaintea fiecărei stații, dacă „coboară la prima”.

* * *

În timpul călătoriei întrebuințați cît mai multe injurături. Mamele sînt obligatorii și obiectele bisericești admise.

* * *

Nu cumpărați bilet că se mototolește în mină.

* * *

Tineri bulevardiști! În timpul călătoriei cu tramvaul sau autobusul, suflați-vă nasul numai cu mina. Batista din buzunarul de la piept servește numai la lustruirea pantofilor.

* * *

Nu scuipați pe jos. Scuipați pe sus.

* * *

După terminarea călătoriei, biletele se aruncă alături de coșurile pentru hîrtii.

p. conformitate,
TUDOR MUȘATESCU

PRIETENUL

— Dragă Gică, dînsa e nevastă-mea!
— Toată, măi Nicule?!

SPIRITUALUL

— Și acum să încep seria mea grozavă de bancuri cu nepoliticoși!

BINE CRESCUT

— Am onoarea!

Desene de Matty

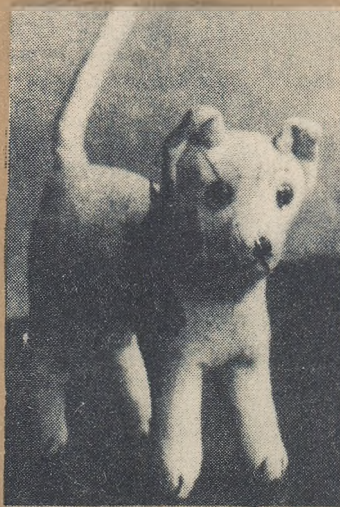
Zimbiți vă rog... dacă puteți

Clădirea Cooperației din satul Valtoara, raionul Hajeg, nu are firmă, scările de la intrare lipsesc, geamurile sînt sparte..

Ghicitoare

Casa - cum vezi și-aici.
A bătut-o părăsirea
Încercați ca să ghiciți
Ce-i lipsește? (inglizirea)

Intr. „Flamura Roșie”, aparținînd Secției Industrii locale a Statului popular regional Suceava, a fabricat aceste jucării care se desfac prin magazinele „Librăria Noastră” sub denumirea de „Pisicuță”.

Monstrul din fotografie
Ce mirat este, draguțu',
Cînd la orice librărie
Lumea-i zice... „Pisicuțu”.

Fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej” pune în vânzare unele confecții necorespunzătoare.

Cu buzunarele alandala
Haina și-a pierdut alura;
După cum vezi greșeala
A trecut cu mult... măsura.

Unii gospodari întîrzie să iasă la arăturile de primăvară.

Desen de V. Crivăț

CUCUL : — Zici că nu ești superstițios? Dar de agronom de ce n-ai ascultat?

URZICO DRAGĂ,

Dacă nu știai ce fel de cămăși purtăm noi, sighișorenii, află acum; purtăm cămăși... voiajate.

Sînt confecționate aici, în orașul nostru, la cooperativa meșteșugărească „16 Februarie” și le cumpărăm de aici, de la magazine din orașul nostru, - dar... după ce volajează cca. 260 de kilometri.

Produsele cooperativei sînt expediate, toate, la... Sibiu, la o „Bază de aprovizionare și desfacere” care ține de U.R.C.M. Stalin. Acolo sînt distribuite O.C.L.-urilor din diverse raioane, care le distribuie la rîndul lor magazinelor din orașele și comunele respective, spre vânzare. Metodice și practice.

Dar sînt plimbate de la Sighișoara la Sibiu și cămășile ce urmează a fi... înapoiate de la Sibiu la Sighișoara, spre a fi vindute în magazinele din Sighișoara. (Calcul: cam 130 kilometri dus, tot atîta întors, total 260). Adică: timp pierdut, cheltuieli suplimentare cu transporturile, cheltuieli cu mîna de lucru suplimentară, - sporirea prețului de cost. Ceea ce nu mai e metodice și practice.

Iar pe tovarășii de la U.R.C.M. Stalin și de la „Baza” din Sibiu nu-i preocupă de loc această problemă.

Noi însă le purtăm de grijă acestor tovarășii. Cînd vor fi întrebați de vreun sor răspunzător, de ce nu-i preocupă această problemă, - nu știm, zău, pe unde vor scoate... cămașa.

Ion Ciobotaru
str. I. V. Stalin 146
Sighișoara

DRAGĂ URZICO,

Vino să vizitezi și tu muzeul din Orăștie! Ai ce vedea. Conține, în special, două piese foarte interesante. Aceste două piese sînt: lacătul de la ușă și direcțioarea muzeului.

Lacătul poate fi văzut oricînd. Mai greu poate fi văzută tovarășa directoare Oltea Zimbov-

schii, fiindcă de vreo opt luni, adică de cînd a fost numită în acest post, n-a mai dat de loc pe la muzeu să-l mai deschidă, ca să-l viziteze nîscaiva cetățeni.

(Bineînțeles, în aceste opt luni salariul de directoare de muzeu l-a încasat în mod regulat, deși a fost mereu foarte ocupată cu încasarea a încă unul salariu, ca profesoară la liceul din localitate).

Dar apreciînd noi că sînt puține, la muzeul nostru, numai aceste două piese (lacătul și încasatoarea), propunem să i se mai adauge și o a treia piesă: atitudinea de nepăsare a tovarășel directoare față de muncă și față de bunul obște.

Cînd această atitudine a domniei sale va deveni... piesă de muzeu, își va putea îndeplini și muzeul nostru rostul său.

Ilie Coșău
Orăștie

URZICUȚO DRAGĂ,

Pe ecranele cinematografele ieșene se văd filme frumoase, dar în unele săli se văd și lucruri urite.

La cinematograful „Tineretului”, din cauza unui burlan defect, curge apa pe perete. (Probabil că administrația acestui cinematograful va repara acel burlan abia cînd - pe lângă apă

- vor curge acolo și... sancțiuni). La cinematograful „Maxim Gorki” ecranul e așezat la o înălțime nerezonabilă, încît unii spectatori din lojă nu pot vedea filmul.

(Deci, la acest cinematograful, ca să fie ecranul ceva mai jos, ar trebui să fie spiritul gospodăresc mai la înălțime).

Apoi, la cinema „Pușkin” multe scaune n-au spătare, iar în sala „Ilie Pintilie”, la loji și balcon nici nu sînt scaune.

Dar eu cred, dragă Urzico, că ar avea și scaunele de la „Pușkin” spătare, și ar avea și sala „Ilie Pintilie” scaune la balcon, - dacă în administrația acestor cinematografe s-ar lucra cu... scaun la cap.

Gorincu Traian
str. G. Dimitrov nr. 66
Iași

URZICO,

Sînt emoționat. Am petrecut recent cîteva zile în comuna mea natală (comuna Poiana-Vărbilău, raionul Teleajen, regiunea Ploiești) de unde am plecat cu o sumedenie de imagini duloase și impresii de neuitat.

Cel mai mult m-a impresionat o frumoasă clădire, căreia i se spune cămin cultural. De ce i se spune cămin cultural nu se știe, dar că e o clădire frumoasă se vede.

TELEVIZIUNE

...Idilă...

Desen de Adrian Dragomirescu

Se vede prin tavanul ei cerul, prin ferestrele-i fără geamuri se vede că înăuntru nu e nici sobă, iar cînd se înserează e și înăuntru lumină dacă e afară lună.

Duminicile și-n zilele de sărbătoare se mai văd, dînd tircoale clădirii, grupuri de fete și băieți, care - fiindcă nu-i întreabă nimeni de la vreun sfat popular (comunal sau raional) ce caută pe-acolo - n-au cui să spună c-ar vrea și ei să joace teatru, să cînte și să danseze...

... Să joace teatru, să cînte și să danseze în acea frumoasă clădire, care - cit e de frumoasă s-a văzut - dar de ce i se spune și cămin cultural, nu se știe.

Poate află tu.

Sandru Chilianu
Districtul 3 C.F.R.
Ploiești

Abonamentele la revista „Urzica” se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

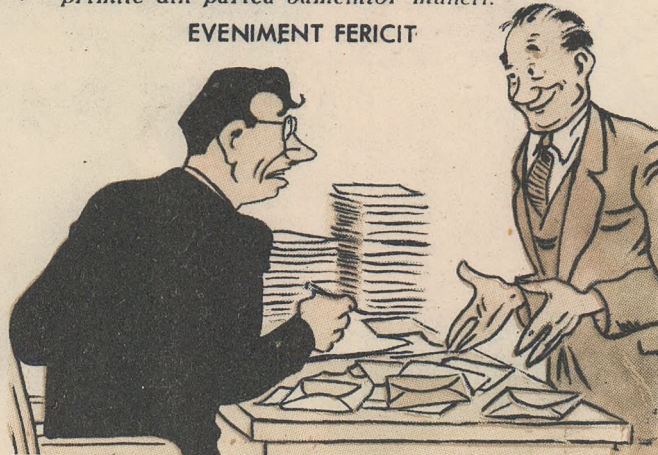
La unele unități comerciale lipsește hîrtia de ambalaj

- Dacă știam, cumpăram mazăre !...

Unele organe nu dau atenția cuvenită sesizărilor primite din partea oamenilor muncii.

EVENIMENT FERICIT

- Ei bravo! răspunzi scrisorilor primite !?
- Ce să fac? Datoria... M-au felicitat de ziua mea niște cunoscuți...
Desene de Fred Ghenădescu

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15
Interurban 27

— Tov. director, îmi dați voie să spun și eu o poezie în pauză ?...